

Bencze Mihály

A vízfordó dala

Előtted úszik, úszik minden emlék,
vágyadat, országodat is elvették.
Az őseid fejfáján varjú fészkel,
hártavékony szabadságra is pénz kell.

Így lettem én kisgyerekként vízfordó,
fájó koppanás a rozsdás rácsajtó.
Hátamon a bot, rákötve két dézsa,
mindkettőt még öregapám faragta.

Egyik tökéletes, a másik repedt,
forrástól hazáig cipeltem őket.
Hidegen, bádoghanggal vert a szívem,
reggeltől estig két krajcár a bérem.

A tökéletes edény után semmi,
maradt a sivár természet és ennyi.
De több pénzt hozott a konyhára, és így
anyám szemében büszkeség volt és frigy.

A repedt edény csak a felét kapta,
de nyomában virágos rét és padka,
s rajta jövőt álmodó szerelmes pár.
Oh, gondolat repülj, hát az élet vár!

Végtelen e tánc, apáról fiúra
öröklődik a vízfordás, s a nóta.
Egy emberöltő alatt sokat remél,
a két edény egymással helyet cserél.

Hát így lett virágoskert mindkét oldal,
gyermek maradt a lelkem, s az ősi dal
kottává nőtt. Az erdő mélyén tisztás,
Isten szemében napfény, és a forrás.

(Csernátfalú, 2011. január 16.)

P. Buzogány Árpád

Hölgyválasz

Szinte vinnyogott a hegedű, a tangóharmónikás a színpad szélének támaszkodott és úgy tűnt, mintha jobb oldalán lefolyna a hangszer, az illatos olajtól csillogóan fekete hajú szaxofonos mellét düllesztve a dobosnak integetett sűrű szájházással, pufók arcán egy légy vánszorgott. Tele volt a táncterem, a tükör alatt, a fal mellett ülve néhány idősebb asszony álmoskodott, a bejárat mellett férfiak borozgattak. Két magas férfi, fejükön az önkéntes tűzoltók vörös, zsinóros egyensapkájával vigyázta a rendet, ami éjfél tájban már csupán arra szorított, hogy székükön hátradőlve bámulták a táncosokat.

Sűrű csíkokban gyűlt a füst a mennyezet alatt. Ilyenkor már bátran cigarettáztak a suhancok is a karzat alatti fapadokon — ez volt a legények helye emberemlékezet óta. Amikor a primás hegedűjén elpattant a legvékonyabb húr, a dobos kaján vigyorral rázta a fejét és elkezdte püfölni a réztányért, talán ennek is szerepe volt abban, hogy a következő sorral véget is ért a nóta.

Hogy volt, hogy volt! — kiáltott két-három piros arcú férfi, aztán mindenki helyére ült, a legények csoportban vonultak az ajtó elé rágyújtani.

Húrt cserélt a primás és hangolni kezdett, a borostás harmónikás a színpad közepén állt, lefogott néhány akkordot, majd belekiáltott a hirtelen beállt csendbe: Hölgyválasz! Alighogy elkezdték a keringőt, szokatlan nyüzsgés jelezte, hogy a kíváncsiság elpalástolhatatlan. A lányok jobbra-balra fordulva figyeltek, a hátsó padsoron ülők kiegyenesedve bámulták az első két-három párt, akik táncolni kezdtek. Az ajtóban álló legények be-belesve, mégis szenvtelen arccal szívták cigarettáikat. Néhány apróság is a terem közepére, a fiatalok mellé bátorkodott, egy hullámos hajú, szőke férfi mereven kinyújtott kézzel igazította lépteit az ütemhez, a nő mosolygós arccal nézett szemébe.

Felgyorsult a keringő, már nem lehetett lendületes léptekkel forogni, aztán lehúztak a zenészek, a táncosok közül a bátrabbja egymás kezét vagy derekát fogva várta az újabb melódiát. Gyorstangó kezdődött, nyugtalanul tipegő vásáros forogagnak látszott a táncoló tömeg. Végtelenül hosszú nóta következett, a primás reszelős hangján mindegyre elénekelte a refrént, az addig mosolygó táncosok is komorabbak lettek. Be nem vallott, mégis látható megkönnyebbülést hozott a hölgyválasz vége, a fiatal párok kézenfogva igyekeztek ki, a friss levegőre. Magasan a fejük fölött virított a majdnem telehold.

Egy hosszú, kék ruhás, gömbölyű lány után többen is megfordultak az ajtó közelében. Vékony bajuszú, rövid hajú fiú követte. Lám, ő lett az idegen lány kiválasztottja, ez volt a szemekben. A lány a kút mellett várta be a fiút. — Men-
